

Sygn. akt I C 717/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Janeczek
Protokolant:	staż. Ewelina Gawłowska

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2017 roku w Rawie Mazowieckiej

na rozprawie

sprawy z powództwa

(...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko

M. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Jarosław Janeczek

Sygn. akt I C 717/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu 30 marca 2016 roku (data stempla pocztowego na korespondencji kierowanej do Sądu) powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od M. W. kwoty 3783,56 zł z odsetkami ustawowymi maksymalnymi od kwoty 1211,33 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2572,23 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego z tytułu umowy (...) zawartej w dniu 3 kwietnia 2008 roku pomiędzy pozwanym a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W..

Pozwany w sposób rażący naruszył postanowienia łączącej ich umowy, w części dotyczącej warunków spłaty, wobec czego umowa została mu wypowiedziana. W związku z powyższym na pozwanym ciąży obowiązek zwrotu całej kwoty niespłaconego kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiącej część odsetkową raty kapitałowo – odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie naliczanych od zadłużenia przeterminowanego.

W związku z brakiem zapłaty należności poprzedni wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, następnie po uzyskaniu klauzuli wykonalności wystąpił do Komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Prowadzone przez poprzedniego wierzyciela postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. W celu ponownego wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanemu konieczne jest uzyskanie tytułu wykonawczego na rzecz powoda.

Na podstawie umowy o przelew wierzytelności (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. nabył wierzytelność przysługującą (...) Bank (...) S.A. wobec pozwanego z tytułu umowy (...) z dnia 3 kwietnia 2008 roku.

Następnie na skutek umowy cesji wierzytelności zawartej dnia 20 marca 2015 roku wierzytelność z tytułu wyżej wskazanej umowy wraz z prawem do naliczania odsetek została przeniesiona na rzecz powoda

Wartość przedmiotu sporu stanowi wedle powoda kwota 3783,56 zł, na którą składa się, zdaniem powoda: 268,00 zł tytułem pozostałych kosztów poniesionych przez poprzedniego wierzyciela; 1211,33 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału; 855,89 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez bank od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 13 marca 2015 roku; 59,45 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez bank od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 13 marca 2015 roku; 427,72 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez bank od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 13 marca 2015 roku; 111,86 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela; 70,10 zł tytułem kosztów egzekucji poprzedniego wierzyciela; 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego naliczonych przez poprzedniego wierzyciela; 22,44 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 14 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP i w okresie od 1 stycznia 2016 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie w wysokości dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie); 126,77 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 14 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP i w okresie od 1 stycznia 2016 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie w wysokości dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Nowym Tomysłu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę tutejszemu Sądowi.

W piśmie procesowym z dnia 13 października 2016 roku pełnomocnik powoda sprecyzował swoje żądanie w zakresie odsetek wnosząc o zasądzenie odsetek umownych od kwoty 1211,33 zł w wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z zastrzeżeniem, że stopa procentowa nie może przekroczyć wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie (wysokości dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie) oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2572,23 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Strona pozwana, mimo prawidłowego powiadomienia, nie stawiła się na rozprawę i nie zajęła stanowiska w sprawie w żadnej formie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 2008 roku pozwany M. W. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej o numerze (...). Przedmiotem pożyczki była kwota 2417,16 zł. Pożyczka zgodnie z umową miała być spłacona w 18 ratach począwszy od dnia 20 maja 2008 roku. W przypadku braku spłaty pożyczki pożyczkobiorca zastrzegł sobie oprocentowanie umowne równe czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Warunki umowy określała nie tylko sama umowa, ale stanowiące jej integralną część Tabeli Opłat i Prowizji.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia umowy pożyczki, k. 45-46 i k. 54-56)

W dniu 22 stycznia 2010 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. sporządził bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wskazał, że pozwany M. W. ma zadłużenie z tytułu umowy pożyczki z dnia 3 kwietnia 2008 roku numer (...)

w wysokości 1846,25 zł, na którą składa się należność główna w kwocie 1310,34 zł, odsetki za okres od dnia 3 kwietnia 2008 roku do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego w kwocie 267,91 zł, należne koszty, opłaty i prowizje w kwocie 250,00 zł. Dłużnika obciążały nadto dalsze odsetki – od dnia następnego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty, obliczone od kwoty 1310,34 zł, naliczane według zmiennej stopy procentowej odsetek maksymalnych, na podstawie art. 359 § 2¹ k.c. (tj. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego).

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego, k. 47-48 i k.57-59)

W dniu 24 marca 2010 roku Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej nadał wyżej wskazanemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności – z tym zastrzeżeniem, że egzekucja należności objętych bankowym tytułem egzekucyjnym będzie dopuszczalna w stosunku do M. W. do kwoty 20688,00 zł.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia postanowienia, k. 60-61)

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2010 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. M. umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie z wniosku wierzyciela (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. przeciwko M. W. o świadczenie pieniężne, wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia postanowienia, k.62)

W dniu 24 sierpnia 2011 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. umowę przelewu wierzytelności, o bliżej nieznannej treści. W §5 zatytułowanym (...) znajdowało się stwierdzenie, iż wierzytelności przechodzą na Fundusz z dniem zawarcia umowy pod warunkiem uiszczenia przez Fundusz ceny nabycia wierzytelności.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia umowy cesji, k. 64-67)

W dniu 20 marca 2015 roku (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarł z (...) Wierzytelności Niestandardyzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, o bliżej nieznannej treści. W §4 zatytułowanym (...) znajdowało się stwierdzenie, iż wierzytelności przechodzą na nabywcę z dniem zawarcia umowy.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia umowy cesji, k. 21-24)

W tym samym dniu (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. sporządził adresowane do M. W. pismo informujące o dokonaniu przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Na dzień 13 marca 2015 roku przelana wierzytelność miała wynosić łącznie 4061,52 zł.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia pisma, k. 27)

W dniu 13 kwietnia 2015 roku powód reprezentowany przez (...) Spółkę Akcyjną w Z. wystosował do pozwanego wezwani do dobrowolnej zapłaty z ostrzeżeniem o możliwości skierowania informacji o zadłużeniu do Biura (...). Wskazał w nim, iż kwota długu na dzień 20 kwietnia 2015 roku wynosiła 4076,36 zł.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia pisma, k. 28)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje wyłącznie na oddalenie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii dotyczącej formy wydanego orzeczenia. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaszyły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

Zgodnie, bowiem z art. 339 §1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Jednakże, pomimo niestawiennictwa pozwanego na rozprawie sąd nie może wydać wyroku zaocznego, jeżeli: pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (art. 340 k.p.c.), albo sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność pozwanego jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć (art. 214 § 1 k.p.c.). Sąd nie wyda ponadto wyroku zaocznego, jeżeli na pierwszej rozprawie, poza pozwanym, nieobecny jest także powód, który nie żądał rozpoznania sprawy w swej nieobecności, gdyż w tym przypadku sąd zawiesza postępowanie (art. 177 § 1 pkt 5 k.p.c.).

Pozwany w żaden sposób nie wdał się w spór co do istoty sprawy, nie stawił się na rozprawę pomimo, iż był o jej terminie prawidłowo zawiadomiony, nie złożył też odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Nie wniósł również o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności. Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zaistniały jakiegokolwiek szczególne przeszkody uniemożliwiające mu stawiennictwo na wezwanie Sądu. Co prawda pełnomocnik powoda również nie był obecny na rozprawie, ale złożył wniosek o jej przeprowadzenie pod jego nieobecność.

Zatem w świetle powyższych okoliczności zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

Zgodnie z art. 339 §2 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższy przepis wprowadza swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44).

Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powyższa regulacja stanowi specyficzną sankcję za naruszenie ciężaru procesowego – wdania się w spór co do istoty sprawy (art. 221 k.p.c.), zrównując w skutkach brak zajęcia stanowiska przez pozwanego z przyznaniem przez niego okoliczności faktycznych (art. 230 k.p.c.)

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r., III CR 153/72 OSNCP 1973 z. 5, poz. 80, a także A. Zieliński, Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, opublikowana w systemie informacji prawnej Legalis w wersji elektronicznej).

W sprawie niniejszej pozwany, co prawda nie zaprzeczył istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajął w ogóle stanowiska w sprawie, to jednakże w ocenie Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, co uniemożliwiało wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego roszczenie w oparciu o twierdzenia faktyczne pozwu.

Zastrzeżenia Sądu były związane zwłaszcza z lakonicznością uzasadnienia pozwu i brakiem wskazania jakichkolwiek elementów umowy łączącej pozwanego z wierzycielem pierwotnym.

W szczególności powód w treści pozwu nie podał jakie to była umowa (pożyczki, kredytu itp.), nie wskazał jakie były jej warunki (w tym kwota udzielonej pożyczki lub kredytu), w jaki sposób pozwany uchybił warunkom umowy (czy dokonywał wpłat i w jakiej wysokości), w jaki sposób zostały naliczone dochodzone odsetki, tj. nie podał okresów od jakich zostały naliczone, stóp procentowych odsetek karnych, a także podstawy uprawnienia powoda i wierzyciela pierwotnego do ich naliczenia.

Nie wskazano również żadnej konkretyzacji roszczenia w zakresie kosztów poniesionych przez pierwotnego wierzyciela (zarówno nie wskazano uregulowań umownych w tym zakresie, ani nie wskazano żadnych okoliczności faktycznych wskazujących powstanie takich obowiązków zapłaty po stronie pozwanej).

Powód wskazywał, że pierwotny wierzyciel prowadził postępowanie egzekucyjne, ale nie wskazał jego konkretnych rezultatów.

Wyklucza to tym samym oparcie rozstrzygnięcia na podstawie art. 339 §2 k.p.c., skoro w zakresie wysokości roszczenia, powód nie przedstawił żadnych twierdzeń, które mogłyby być uznane za prawdziwe i stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Samo zaś podanie kwot dochodzonych tytułem należności głównej i odsetek, zdaniem sądu, nie stanowi wystarczającego przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego (por. wyrok SN z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; wyrok SN z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30).

Samo opieranie się na kwotach żądania czyniłoby całkowitą fikcją ocenę materialnoprawną zgłoszonych roszczeń.

Mając na uwadze, że nie można było uznać za prawdziwe twierdzeń faktycznych powoda zawartych w pozwie, Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe i poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o dokumenty złożone przez powoda.

Powód wywodzi swoje roszczenie z faktu zawarcia umowy przelewu (art. 509 §1 k.c.) z wierzycielem pierwotnym, który z kolei zawarł umowę bankową ze stroną pozwaną.

Zgodnie z art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają, bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Należy stwierdzić, iż w rozpatrywanej sprawie to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania, że po pierwsze powstała wierzytelność przysługująca wcześniejszemu wierzycielowi, a po drugie, iż skutecznie nabył tę wierzytelność od poprzednika prawnego.

W ocenie Sądu powód nie dowiódł żadnej z wyżej wskazanych okoliczności.

Przede wszystkim powód nie wykazał, że jest stroną jakiegokolwiek umowy zawartej z pozwanym (tj. że posiada legitymację procesową czynną).

Sąd bowiem nie uznał za wystarczający dowód na dojście do skutku cesji wierzytelności kopie, a właściwie jedynie wyciągi z umów przelewu wierzytelności z dnia 24 sierpnia 2011 roku i dnia 20 marca 2015 roku albowiem wyciągi te nie zawierają pełnej treści zawartych umów.

W ocenie Sądu w postępowaniu cywilnym należy posługiwać się dokumentami odzwierciedlającymi całość czynności prawnej, a nie dokumentami, które wybiórczo, w sposób wskazany przez zainteresowaną stronę przedstawiają treść czynności prawnej.

Brak pełnej treści umowy niemożliwa Sądowi weryfikację ważności i skuteczności zawartej umowy przelewu.

Na marginesie należy wskazać, że karygodne jest złożenie przez pełnomocnika powoda oświadczenia, że złożone dokumenty są zgodne z oryginałem. Sąd nie jest w stanie uwierzyć, że oryginał dokumentu cesji wygląda tak jak to poświadczył pełnomocnik powoda (czyli, że są w nim puste miejsca).

Poza tym w treści powołanych umów cesji nie wymieniono wprost wierzytelności wobec pozwanego. Dane poszczególnych dłużników miały być wskazane w załącznikach do tych umów (załącznik numer 5 w przypadku umowy z dnia 24 sierpnia 2011 roku załączniku numer 1 do umowy z dnia 20 marca 2015 roku). Jednak nie został one załączony do akt sprawy.

Dodatkowo należy także zauważyć, iż przeniesienie wierzytelności miało nastąpić pod warunkiem uiszczenia przez fundusz ceny (§ 5 umowy przelewu wierzytelności z dnia 24 sierpnia 2011 roku). W sprawie nic nie wskazuje, że taka płatność nastąpiła.

Natomiast w umowie z dnia 20 marca 2015 roku §4 zatytułowanym (...) znajdowało się jedynie stwierdzenie, iż wierzytelności przechodzą na nabywcę z dniem zawarcia umowy. Z powyższego można przypuszczać, iż strona wymazała pozostałą treść tego przepisu, aby nie przedstawić Sądowi niekorzystnego dla siebie postanowienia umownego. Musi tam istnieć jakiś warunek (na który wskazuje tytuł) przejścia zobowiązania, który się nie ziścił albowiem w przeciwnym razie nie było potrzeby go wymazywać.

Wobec powyższego uznać należy, że powód nie wykazał, aby nabył jakąkolwiek wierzytelność wobec pozwanego, tym samym aby przysługiwał mu przymiot legitymacji procesowej czynnej.

Legitymacja procesowa stanowi podstawowy warunek materialnoprawny, dochodzonego roszczenia. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy, badaną przez sąd w chwili orzekania, a jej brak skutkuje oddaleniem powództwa. Podlega ona badaniu sądu z urzędu gdyż w przeciwnym razie sąd nie mógłby wydać rozstrzygnięcia co do istoty sprawy zgodnego z prawdą obiektywną (tak H. Pietrzykowski, *Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych*, Warszawa 2014, s. 205).

Pomijając już brak wykazania legitymacji procesowej czynnej, co już jest wystarczające dla oddalenia powództwa, należy wskazać, że przez przelew można przenieść tylko wierzytelność istniejącą.

Powód musi, więc również wykazać, iż pierwotna wierzytelność istniała i w jakiej wysokości.

W ocenie Sądu ze złożonych przez powoda dokumentów nie sposób określić, jaka była treść pierwotnego zobowiązania zawartego przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem.

Po pierwsze w treści pozwu powód wskazywał, iż jego roszczenie wynika z umowy zawartej przez pozwanego z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.. Natomiast z dokumentów złożonych do akt sprawy wynika, iż pierwotnym wierzycielem był (...) Bank Spółka Akcyjna we W.. Powód w żaden sposób nie wyjaśnił tej rozbieżności, a przede wszystkim nie wykazał następstwa prawnego banków.

Po drugie nie jest jasne dlaczego bank miałby naliczać odsetki aż do 13 marca 2015 roku, kiedy to już nie był wierzycielem (cesja wierzytelności miała bowiem miejsce w dniu 24 sierpnia 2011 roku) i dlaczego miałby uczynić to aż trzy razy (w uzasadnieniu pozwu widnieją trzy różne kwoty).

Po trzecie również odsetki karne były naliczone dwukrotnie. Powód nie odniósł się do tych dziwnych stwierdzeń i ich nie umotywował.

W uzasadnieniu pozwu nie podano również na jakiej podstawie (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. lub bank (powód w uzasadnieniu pozwu obydwa te podmioty określa jako „pierwotnego wierzyciela”) naliczył sobie wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600 zł.

Nadto złożona do akt sprawy umowy wskazuje, że jej integralną częścią była „Tabela opłat i prowizji”, która określała wysokość opłat i prowizji oraz informację o innych kosztach ponoszonych przez pożyczkobiorcę w związku z niewykonaniem przez niego zobowiązania.

Nie może mieć znaczenia również bankowy tytuł egzekucyjny, gdyż dokument ten w obecnym stanie prawnym ma jedynie charakter dokumentu prywatnego, czyli stwierdza jedynie, że podmiot, który je podpisał, złożył oświadczenie określonej treści. Nie sposób, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, ocenić czy zawarte tam oświadczenia banku i powoda są prawdziwe czy nie.

Powyżej konkluzji nie zmienia również okoliczność, że bankowy tytuł egzekucyjny został opatrzony przez Sąd klauzula wykonalności albowiem w postępowaniu klauzulowym Sąd ocenia sprawę tylko formalnie - tj. czy tytuł został sporządzony zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Sąd nie bada zasadności i wymagalności objętego tytułem zobowiązania

Stanowczo stwierdzić wypada również, że dowodem na istnienie wierzytelności przysługującej względem określonego dłużnika nie może być zawiadomienie o cesji.

Z samego faktu, że sporządzono pismo w postaci zawiadomienia o przelewie wierzytelności, adresowanego do pozwanej, nie wynika fakt istotny, a mianowicie, że wierzytelność przeciwko pozwanej w ogóle istniała, nie wspominając o jej wysokości, tym bardziej, że powód nie wykazał, aby owo "zawiadomienie" w ogóle zostało doręczone stronie pozwanej w taki sposób, że mógł się ona zapoznać z jego treścią.

Pismo to, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która jej podpisała, złożyła oświadczenie określonej treści. Nie jest natomiast dowodem na fakt istotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

W świetle art. 512 k.c., zawiadomienie dłużnika o przelewie istotne jest jedynie z punktu widzenia skuteczności dokonanej przez niego spłaty długu do rąk jednej ze stron umowy cesji. Co więcej, z akt sprawy nie wynika, aby powyżej zawiadomienie zostało podpisane przez uprawnionego przedstawiciela pierwotnego wierzyciela.

W tych okolicznościach należało uznać, że powód w żaden sposób nie wykazał zasadność roszczenia, albowiem braki w zakresie dowodów uniemożliwiają Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozewem należności, zarówno w zakresie wysokości należności głównej, jak i odsetek.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

SSR Jarosław Janeczek